

Leto XXII.

Marca 1926.

Številka 3.

MARIJIN LIST

BREZMADEŽNA

Cena številki 1 Din.

Poština plačana v gotovini.

E. BALKÁNYI D. LENDAVÁ

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list.

Vrejtije ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: **Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje.** Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdeset letnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtpe-noga poprijetja l. 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posamez-noga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

Na mešni obleč v Martinišči.

„Rože“ v tišinskj fari so med kotrigani nabrale v dinaraj. Dale so: Marič Marija 9, Šoštarec Marija 5, Kuzma Roza 2, Štefanec Mihal 2, Frančiška 2, Marija 2, Pertoci Marija 2 50, Gumilar Kata 2 50, Šohar Marija 1, Seršen Verona 1, Gabor Treza 2 50, Zvonimir Ermenec, vučitel 10, Ludovik Cipot 6, Rehn J. 2. Sid Verona 2 50, Mataj Terezija 2 50, Ružič Terezija 2 50, Močnik Franjo 10, Varga Ana 5, Zelko Marija 50 par, N. N. 5, Lazar Janez 6, Lazar Matjaš 3, Žilaveč Ana 2, Žökš Julijana 10, Plahut Pepika 25 p., Šoštarec Eva 2 50, Rajbar Verona 5, Marič Marija 3, Gider Polunka 2, Gider A. 2, Žilavec Verona 2, Seršen Jozefa 3, Serec Jozefa 2, Lejko Al. 3, Rajbar M. 2, Gabor M. 2, Rajbar V. 5, Gjök M. 2, Kodila M. 5, Seršen V. 5, Botjan M. 15, Horvat M. 6, Mataj Treza 2, Gjeneš M. 5, Rajner R. 3. Sršenova družina v Tropovcih nam je spravila jako lepi oltarni prt v čast Mariji Pomožnici. Kcoj so dale pa sledeče dobrotnice: iz Tropovec, Seršen Verona 14, Kos Marija 10, Gabor Marija 10, Lejko Fr. 5, Novak M. 2 50, Pertoci Il. 2, Klanjšček M. 4, iz Tišine, Šeruga Treza 5, Gumilar Leopold 10, Novak Franca 2, Škraban Kata 1, Štefanec V. 6, iz Gradišča, Varga Ana 5, Kolomanko Ana 2, Ratnik Treza 4, iz Petanec Horvat Treza 10, Sant B. 10, iz Vančavesi, Seršen Verona 10, iz Gederovec G. bičar J. 5, iz Tišine Idič Ana 5, Eden jako lepi prt na oltar v čast sv. Martini je sama dala napraviti gospa Rusjandva iz Satahovec, tak tüdi je darüvala lepi prt z napisom: Marija Pomožnica, družina Vogrinčičova iz Canköve. Iz Celja od g. misijonarov smo dobili čaren mešni plašč. Vsem naj Bog bogato pöplača.

Sv. Jožef vzgojiteo.

Sv. Jožef je ne bio Jezušov oča nego samo čuvar, hraniteo, vendar je ravnao ž Njim kak dober oča i Jezuš ga je bogao, spoštūvao pa lūbo kak lūbi dober sin svojega oča.

Bog je dao Jezuša svetomi Jožefi v varstvo, da bi njemi te pomagao, ga čuvao, njemi priskrbo potrebno za življenje. Sv. Jožef je ne bio oča pa mogeo je skrbeti za Jezuša ravnotak, kak skrbi oča za svojega sina.

Vučiteo je ne oča svojih vučencov pa li more delati kak oča. Gda njemi očevje prek dajo svoje sine, ka je naj vči pa vzgaja, njemi dajo svojo oblast i gda vučiteo na sebe vzeme velko delo vzgajanja, postane dūšni oča svojih vučencov.

To so spoznali celo poganje. Eden poganski modrijan je pravo: „Dečkeci naj znajo, ka so vzgojitelje ne njūvi telovni očevje nego dūševni.“ Aleksander velki je večkrat pravo, ka je svojemi vučiteli Aristoteli dužen telko zahvale kak svojemi oči Filipi; ar či se ma zahvaliti Pilipi za življenje se Aristoteli ma zahvaliti za pošteno življenje.

Po pravici smemo postaviti sv. Jožefa za peldo starišom i vzgojitelom, ki morejo biti očevje svojih gojencov. Li poglejmo. Jezuš si ga je zbrao za hranitela, čuvara i pomočnika. Kak verno vse to opravla sv. Jožef! On čuva Jezušovo Mater, jo pazlivo vodi med težkov i nevarnov potjov v Betlehem, gde se ma roditi nebesko Dete. Od vseh zavrženi, poišče votlino, štalico, gde pride na svet več jezero let čakani Odrešenik. V tom siromaštvi kak skrbi za vse potrebno! Za siromaštvom je prišlo Herodovo preganjanje i Detece je v nevarnosti. On vzeme Dete i njegovo Mater pa ponoči zbeži ž njima i jiva reši.

Starišje, vučitelje, vzgojitelje i vsi, ki majō v skrbi deco, najsi bodo dečkeci ali deklice, ne pozabite, ka so ta deca tūdi siromaška ar ešče nemajo ka je potrebno za pravo življenje. Življenje je puno težav, bridkosti i nevol. Pri vsem tom človik more meti trdno vero v Boga, ar brez te vere je bridkost toga življenja jezerokrat bridkejša, je neznosna i ravno zato si toliki sami prerežejo nit življenja, ar so ne trdni v veri, štera nam

pravi, ka dobre po tom nevolnom življenji čaka večno blaženstvo. Deca toga nevejo, nemajo, so sirotike, zato jim pa stariš, vzgojiteo more dati že v gingavih letaj palico prave, žive i trdne vere v Boga, či šče, ka dete ne spadne gda pride v življenjske nevarnosti.

To vzgojno delo je pa težko. Postane ležejše i dosegne svoj cio, či vzgojitela vodi pri vsem prava lūbezen kakšo je meo sv. Jožef.

Pripovidavle se, ka so sv. Drūžino, gda je bežala v Egipt, napadnoli razbojniki. Sv. Jožef je nevstrašeno brano Marijo pa njenoga Sineka. Gda je glavni razbojnik zapazo svetlobo, štera je sijala od Jezušeka, je spoznao, ka je to ne navaden človek i ves veseli stopi bliže, da bi ga objino, rekoč: „O blaženo Dete, gda pride čas smilenja, spomni se na mene!“ Pravijo, ka je te razbojnik bio ravno tisti, šteroga so potem na Golgoti poleg Jezušā na križi vmorili i njemi je Jezuš pravo: „Ešče dnes boš z menov v raji.“

Kak lepo je če človek svoje življenje postavi za življenje deteta. Što nebi včino ravnotak kak sv. Jožef, če bi bio na njegovom mestu? Što se nebi meo za srečnoga, či bi mogeo trpeti za rešenje nebeskoga Deteta?

Vsaki stariš i vzgojiteo ma dosta prilike delati po peldi sv. Jožefa. Jeli je ne v vsakšem deteti mali Jezuš? Skrb, zatajūvanje i vse ka dobroga včinimo mladoj dūši, da jo obvarjemo pred pogūblenjom, vse je kak bi včinoli za Jezušā. Zato nas pa naj pri vzgoji mladine krepijo bože reči: „Vse ka ste včinoli šteromi zmed teh malih, ste meni včinoli: Jaz sam bom vaš plačnik.“

Gda je sv. Drūžina po Herodovoj smrti prišla v Nazaret, je živela lepo v miri, si slūžila krūh s svojim delom. Pri vsakšem deli je sv. Jožef bio prvi. Glavno njegovo delo pa je bilo tišlarstvo. Znao je vsefele reči delati. Jezušek njemi je pomagao. Kak lepo sliko nam kaže to življenje!

Je vaše življenje pri hiži kaj podobno tomi? Ali znabiti je vekivečna njevka, kreganje, bitje ali celo preklinjanje nad decov? Kelkokrat se zgodi, ka med starišoma nastane svaja zavolo decel Eden krega, opom'nja, kara dete, drugi pa je te k sebi vleče, brani, zagovarja, čeravno vidi, ka dete te brambe ne zasluži. Takše dete nede dobro. Či je krivo, kelko je krivo, telko naj bo pokarano od vseh, či je ne krivo, naj se njemi ne dela krivica od nikoga. Vsikdar pa se spomnimo, ka se zlepa stokrat več

Sv. JOŽEF, PELDA VZGOJITELA,

dosegne kak zgrda. Sv. Franc Sal. pravi, ka se z ednov žličov meda zgrabi več mûh kak z ednim lagvom jecija.

Na romarskoj poti iz Jeruzalema je Marija pitala Jožefa: — Pa je Jezusek ne pri tebi? Jožef pa Mariji pravi: — Jaz sam trdno mislo, ka s tebov ide! Iščeta ga pa ga ne najdeta. Kakše bolečine za njiva srce! Tak srčno sta ga lûbila, ka bi dala življenje za njega, zdaj je pa zgûbleni te dragi sinek. Iščeta, dugo iščeta i že mislita, ka ga ne najdeta več. Po vnogom trûdi sta ga najšla.

Kelkokrat je dete nebogavno, se skrivle pred delom, pred molitvov, pred starišom. Te je opominja, prosi, kara, njemi priporoča to i ono, pa skoro vse zaman. Stariš vzgojiteo, ne zdvoji nego bodi stanoviten. Tvoj trûd nede zobstonski. Či boš pri detečen vzgajanji meo vsikdar dober namen, namreč napraviti z deteta dobrega, poštenoga človeka, potem gotovo to dosegneš. Mogoče tebe več nede med živimi a tvoj trûd pri vzgoji prinese lepi sad.

Sad častenja radosti Dev. Marije i sv. Jožefa.

Častenje radosti D. Marije i sv. Jožefa, prisvojitev njûnoga dûha rodi velki šereg sv. dûhovnikov i vernikov. Sveti častniški zbor nastane tak v Matericerkvi i rodi v veri vtrjene vojske. Što njemi more nasprotûvati? Lejko se vojskûje tûdi s stotimi pekli. Te vojske peklenska vrata istinsko nigdar ne premagajo, tûdi nemrejo premagati, ar je to istinsko Kristušova Maticerkev, ar toj vala Kristušovo nepremagljivost zagotavljajoče obečanje. Ta je nepremagлива. Či bi tûdi mlačnim, slabotnim, dûšno vmirajočim, mrtvim velalo Kristušovo obečanje, da jih peklenska vrata ne bodo mogla premagati, te Kristušova Cerkev že davno ne bi obstojala. S svojim padcom bi oni zapečatili tûdi njeni večni padec. Matericerkvi dajo življenje samo od Kristušovoga dûha navdihnjeni, na lûbezni njegovoga Srca vzgojeni dûhovniki i verniki, oni lejko izvojujejo njeno zmago do konca sveta. I ravno zato, kelko več jih je, telko vekše, svetlejše, telko slajše bo to življenje i zmaga, tem vekše veselje napuni njeno s telkimi meči prebodjeno srce, da se njoj tûdi njeni divji sovražniki slobodnozidari i njûvi zavezniki podajo i se naslonijo na njene prsi med spokornimi skuzami, kak krotke, lûbke ovčice. Je, što ne bi želo blaženstva svoje Materecerkve? Je, što ne bi rad doprineseo maloga aldova, da bi s tem napravo veselje angelom, štero čütijo nad

Gabrijel, nadangeo, pozdravi Marijo.

povrnjenimi grešniki? Vūpajmo se, vūpajmo, dobre dūše, v nje-
govoj lūbezni i obilnosti! Vūpajmo se!

Vnogi stopijo v delo, vnogi zgrabijo za dūhovno orožje, vnogi bodo D. Marijo i sv. Jožefa nasledūvali v njūnih radostaj, da bi Maticerkev zmagala. I tej bodo žive, močne dūše, v takše se razvijejo, vtrdijo v krogi sv. Drūžine. Teh bo zmaga, njūve roke jo izvojujējo. Robi smrtnoga greha, šatanovi slūžabniki nemrejo braniti Kristuša i njegovo ustanovo, čeravno bi šteli. Ka-
toličanci, šterih ne oživla Kristušova lūbezen, v šterih dūši se samo eden edini smrten greh skriva, zaman ščejo dobiti prostor dobrim načrtom, njūv trūd nede koronani, ar neso prijateli Kristušove Cerkve, nego sovražniki, ar so nasprotniki Kristuši samo-
mi. *Oni so samo zvenečl kūfer i plenkajoče cingole*, (I. Kor. XIII. 1.) šterih delovanje se nigdar nemre vkoreniniti, ar Kristuš njūvoga dela nemre blagosloviti, ne sprejeti. Cerkvi samo tisti more pomagati do zmage, što je njena živa kotriga, šteroga oživla dūh njene Matere, D. Marije i čuvara sv. Jožefa. Dūševno mrtva, to je v smrtnom grehi živoča kotriga Materecerkve je ravnotak njeni sovražnik, kak javno priznani, čeravno bi se kazao prijatela, ar gnilobo dūše kak pečat vtisne na vsa svoja dela: Pred Bogom dopadljivoga dela nemre izvršiti. To vči naša vera. Što šče življenje dati, mora prle sam živeti. Delūvanje Materecerkve je naj-
mre življenje i to večno življenje. To pa iz mrtvih nemre pognati klice.

Za postni čas.

Prišla je zadnja cvetna nedela v Jezušovom življenji na zemli. Jezuš je šo s svojimi apoštoli v Jeruzalem. Lūstvo ga je z veseljom pozdravljalo, rože i zelenje metalo pred njegove noge, svoja oblačila je prestiralo na pot po šteroj je prihajao i Hozano njemi je spevalo. Iz svojih hiž so gledali vse to farizeuše pa židovski dūhovniki. Škripali so z zobmi iz sovraštva do Jezuša. „Več tak naprej nesmi iti, moremo ga skončati“ so sklenoli. Podkūpili so krive svedoke, nadražili lūstvo i nesrečnoga Judaša zapelali s trestimi srebrniki.

Prišeo je velki četrtak i ž njim Zadnja večerja, pri šteroj je naš predobri Jezuš pokazao vso svojo neskončno lūbezen do nas nevrednih grešnikov. Človeška hūdobija je štela vničiti Njega, Boga i zbrisati za vsikdar spomin na njega; On pa je postavio Najsv. Oltarsko Svestvo, da bi tak prebivao med nami do konca sveta, nas tolaže v nevolaj, nas poživlao pa krepčao na trnjavoj poti

življenja. Za sovraštvo, za naše hūdobije nam je plačao z božov lūbeznijov! Njegov teštament, šteroga nam je zapūsto, se glasi: „Lūbite se med sebov kak sam jaz vas lūbo.“ (Jan. 13, 34.)

Po večerji je vō šo s svojimi apoštoli v Getzemanski ograd. Poklekno je i molo. Tū je vido pred seov grehe vseh lūdi — oh tūdi moje i tvoje, dragi čitateo. Kakša neskončna vnožina jih je mogla biti i kak grdi pa strašni so mogli biti! Vse je vzeo na sebe, samo da bi rešo nas. Pred oči njemi je stopilo trpljenje, štero ga čaka zavolo teh grehov.

Trpljenje tak veliko, tak strašno, ka njemi je že sama miseo na nje stisnola krvave kaple na njegov presveti obraz.

Prišeo je Judaš z vojaki i hlapci velikoga dūhovnika pa farizejov. Kūšno je Jezusa i s tem dao vojakom znamenje, koga naj primejo. Jeli je Jezus svojega izdajalca sūno od sebe? Ne, milo ga je pogledno i za prijatela ga je nazvao: — Jezus se maščūje z lūbeznijov!

Jezus, vsemogočni Bog, šteri bi lejko vničo z ednov samov mislijov vse svoje sovražnike, celi svet, se je dao zvezati od lūdi i pelati pred velikoga dūhovnika. Tam so njega, Najpravičnejšega po krivom sodili, ga bili, zasramūvali, njemi plūvali v obraz. Jezus je vse to mirno prenašao. Mi pa telkokrat nemremo prenesti niti najmenše krivice, štero nam je napravo naš bližnji!

Pilatus je znao, ka je Jezus nedužen, zato ga je šteo odpūstiti. Pa lūstvo je štelo raj Baraba, za Jezusa pa je kričalo: „Križaj ga, križaj ga!“ — O Jezus, ka si včino tomi lūstvi, ka te šče vmoriti? Ali si je ne napajao tri leta s svojim nebeskim navukom, njemi skaživao brezštevilne dobrote, vračo njegove be-težnike? Ka je te vzrok toga sovraštva? Oh, naši grehi so vzrok, oni kričijo proti Tebi i Te ščejo pribiti na križ. — Pilatus je prek dao Jezusa vojakom. Tej so ga slekli i ga bili z ostrimi biči, dokeč so se ne zmantrali. Jezusovo telo je bilo edna sama rana. Spleli so ešče korono s ostroga dugoga trnja i jo pritisnoli z vsov močjov Jezusi na glavo. Krv se je pokazala v ranah, štere njemi je napravilo ostro trnje, i njemi tekla dolī po obrazi. — Krala vseh kralov, vladara nebe i zemle so koronali s trnjom, nato se pa delali iz njega norca i ga bili po ranjenom lici.

Gda ga je Pilatus zagledno, vsega krvavoga i razmesarjenoga, se je smilūvao nad njim i mislo, ka či ga pokaže takšega lūstvi, de se tūdi ono smilūvalo nad njim. Zato ga je gnao vō i pravo. „Poglednite, tak je razmesarjeni, ka je več ne podoben človeki!“ Pa nesrečno lūstvo je kričalo divje: „Krej ž njim! Križaj ga, križaj ga!“ — Jezus je bio obsojeni. Na ranjene rame

so njemi dali žmeten križ i ga gnali na .Kavalvarijo. Gđa je že zavolo slabosti pa zgūbe vnoge krvi ne mogeo več iti i je kapao pod križom, so ga nevsmileno brsali, sūnjavali i vlekli naprej.

Na Kavalvariji so ga slekli. Pri tom so njemi nanovo odpri vnoge rane, na štere se njemi je zgrabila obleka. Krv je tekla iz svetih ran i močila zemlo. Zdaj ga je čakalo najstrašnejše trpljenje. — O Jezuš, zakaj si se ne spremeno i se skrio svojim rablom, kak si se spremeno v nevidnoga te, gđa so te židovje šteli kamenjati? — O, znam zakaj ne — ar si lūbo nas grešnike! — Jezušā so prijeli i ga položili na križ. Rabel je pristopo, nje-mi vtežno pravo roko, položo oster cvek na dlan, vzdigno ha-mer i vdaro . . . Krv je špricnola iz nove rane i tekla po križi na zemlo. Tak so njemi pribili tūdi drūgo roko. — Pribite so tiste bože svete roke, štere so vsikdar samo blagoslavlale, delile dobrote i ozdravljale betežnike, pribite so, nemrejo se več gibati! — Pribili so njemi tūdi noge. Nato so vzdignoli sv. križ i ga pūstili v jamo, da je stao vkumes. Jezušovo telo je obvisilo na cvekaj v rokaj. Rani na dlani sta se razširili i krv se je vlevala ž njivi. — O angeli boži, prite z nebeskimi posodami i zbirajte v nje najsvetejšo krv, ar nevredna je zemla, da bi se ž njov namakala!

Jezušovim sovražnikom se je vidilo, ka so dosegnoli svoj cio i norca so se delali z Jezušā, visečega, vmirajočega na križi. Jezuš pa je molo za nje: „Oča odpūsti njim, ar nevejo, ka de-lajo.“ (Luka 23, 34.) — O Jezuš, što ne bi lūbo, či si ti lūbo svoje sovražnike i molo za nje celo na tistom križi, na šteroga so te pribili?

Sunce je potemnelo, ne je moglo gledati, kak mira njegov Stvoritev. Zemla se je trosila od groze i pečine so pokale od žalosti! Jezuš je nagno glavo i mro. Mro zavolo naših grehov. Mro zato, da ostanejo žive naše dūše, mro zato, da bi nam pokazao, kak nas je lūbo.

Pokleknimo pod sv. križ, objinimo ga, kūšnimo noge našega Zveličara! Zadnje kaple krvi iz Njegovoga presv. Srca naj spad-nejo na nas, naj vužgejo naša srca v večnoj lūbezni do njega, da mo vsigdar Njegovi, Njegovi v življenji i Njegovi po smrti!

Raj naj merje ! .

II.

„Gospa baronica“ njoj odgovori don Bosko „vi neščete največjega dara, šteroga Bog more dati vam i vašoj družini. Jeli je ne čast biti zvoleni od Boga?“

„Prosim, odpustite mi i molite za mene.“

„Jaz bom molo ; liki Bog je že določo to ka ste vi včeraj povedali.“

Ništerne mesece potem pride k don Boski nikši rod baronice pa ga prosi, naj ide k njenomi betežnomi sini: Don Bosko je ne šteo iti. Ūda pa so prišli po njega ešče drūgi, na zadnje celo baronica sama, je poslūno njūve prošnje. Ūda je prišeo k malomi betežniki, njemi je te kūšno roko ; nato je pa z žalostnimi i meglenimi očmi pogledno zdaj na don Boska zdaj na mater. Nišče je ne vūpao spregovoriti. To so bile minote, v šterih se je človeki trgalo srce. Nazadnje je betežnik stegno svojo sūho roko proti materi i njoj pravo : „Mama ali se ešče spominjate na don Boska? . . . Te ste pravili . . . Zdaj me Bog vzeme k sebi!“ Što si more misliti materino žalost na te sinove reči? Začnola je na ves glas jokati i vsa obvūpana se je obrnola proti sini : „Ne moj sin, moja lūbezen do tebe je bila kriva, ka sam tak gučala . . . O, moj sin, živi, zavolo lūbezni tvoje matere . . . Prosi, prosi don Boska naj te ozdravi.“

Don Bosko je ne mogeo povedati niti reči. Nazadnje je zbrao malo svoje misli, tolažo žalostno mater, blagoslovo betežnika i odišeo. Bog je poslūno baroničine reči, povedane pred par meseci, sin njoj je — mro.

Kelko je dnes den lūdij, ki mislijo o dūhovnom stani kak ta baronica. Vnogim malo bogatešim ali gosposkim hižam se vidi poniževalno, ka bi bio njūv sin dūhovnik, njūva hči nūna. O nespametni, ne pomislijo kelko blagoslova božega bi njim lahko podelo sin dūhovnik, kelko dūšnih dobrot sproso pri svetoj meši! Raj so ka de jih preklinjao znabiti celo življenje i celo večnost.— Starišje bodite veseli če vidite v svojoj deci pozvanje k dūhovnomi življenji. Vzgjajajte v njih to pozvanje i molte za nje! Ūda pa pride čas, ka vas zapūstijo zavolo svojega lepoga pozvanja, pravte njim : *„Samo idi, moje dete, jaz te blagoslavlam ; ti si si najbolši deo izbralo. Idi pa moli tūdi za nas, tvoje drage!“*

(Konec)

Trije dragi kamli.

V štrtom stoletji je živela v Aleksandriji postarana, pa jako bogata devica. V obleki pa po zvünešnjom obnašanji je bila ponizna, v srci pa napihnjena i skopa. Nikdar je ne štela pomagati sirmakom, samostanom i cerkvam. Od rodbine je zela za svojo edno deklico. Vsikdar je pravila, ka more vse svoje bogastvo samo toj dati. Dühovniki so jo nagučavali, naj kaj darüje v dobre namene a bilo je zaman vse. Ednok je prišeo k njoj dühovnik Makarij. Te je pred svojim vstopom v dühovni stan bio zlatar. Zato včasi začne: „Pri svojem posli sam najšeo jako dragocene kamle, med njimi so najlepši hijacinti, safiri i smaragdi. Gospodar je v nevoli, zato bi jih rad odao za 500 denarov. Ta šuma se vam vidi preveč velka liki povem vam, ka jo pri ednom samom kamli lejko nazaj dobite. Vse drüge pa sranite svojoj deklici.“ Bogatinka je bila jako vesela. „Častiti oča dühovni — je pravila — prosim vas, nikomi ne povejte od toga!“ Makarij odgovori: „Dobro je, liki pridite, pa si oglednite te kamle. Pridite pred samostanske dveri tam vam jih pokažem.“ „Ne, ne!“ odgovori ona „to je ne potrebno, vi itak dobro vse poznate zato se zanesem na vas. To mate 500 denarov. Kúpite mi kamle.“ Makarij je zeo peneze liki nazaj ga je ne bilo več. Bogatinka je vsaki den težko čakala na dragocene kamle. Terjati je pa tüdi ne vüpala tak svetoga i poštenoga človeka kak je bio Makarij. Par tjednov po tom ga sreča pred ednov cerkvov i ga pita: „Prosim vas, častiti oča, ka pa je s tistimi mojimi kamli, štere sva kúpila za 500 denarov?“

„Vse je v redi, lüba hči v Kristuši. Vaše peneze sam včasi dao za lepe kamle. Pridite, poglejte je! Či se vam dopadnejo so vaši, či ne, pa dam peneze nazaj.“ Šla je za njim. Prišla sta v bolnišnico (špitao), šteroga je oskrblavao Makarij. Tü njoj je pokazao betežne, stare možke i ženske pa nevolno deco, rekoč: „Poglejte tü smaragde, safire, pa hijacinte; či se vam dopadnejo, dobro, či ne, vzemte si peneze nazaj.“

Ta sveta sleparija jo je grozno pekla, liki penez je zato ne vüpala nazaj prositi. Žalostna je odišla domo i naskori zbetežala. Komaj je ona ozdravila je zbetežala deklica i tüdi mrla. Gospa je vsa potrta šla k Makariji, pri njem se zjokala i ga zahvalila za tanač. Zdaj je spoznala kam vodi skopost i ka je bogastvo samo te kaj vredno če človek rad pomaga drüгим. Vse svoje premoženje je razdelila v dobre namene i si tak s časnimi kinči kúpila nebesko srečo.

Svetoga Jožefa beg.

Dvakrat je pobegavao po svedočanstvi sv. Pisma sv. Jožef. Privikrat, gda je opazo, ka je njegova prečista zaročnica, Bl. D. Marija, noseča i drügikrat, kda je bežao z njov i njenim božim sinekom, ka jiva reši z roke Herodove.

Na prvi beg se je zato odločo, ar se je za nevrednoga čüto biti pri Mariji, toj prosvetoj Devici, štere blaženoga stana si je ne mogo razložiti, ar ne je poznao njenoga poprijetja od sv. Dūha. Ljübo jo je, i zato, čeravno njeno rodno stanje ne je bilo od njega, ne je to nikomi povedao. Ne je raznašao svoje žene. Raj vzeme ne sebe strasen križ, raj povrže svoj dom, se odseli v tūjino, naj nje samo ne zadane kaštiga Mojzesove postave: kamenjanje. I gda si v globokoj žalosti osnavlja te načrt njegova ljübezen i poniznost, ga za to neizmerno plača dober Bog. Pošlje njemi svojega angela, ki ga potolaži, naj se ne boji ostati pri Mariji, sad njenoga tela je sveti, je od sv. Dūha, je sam Bog, ki bo zveličao svet i on bo odgajao to dete i je imenüvao z tistim imenom, štero bo predstavljalo njegovo čast. Za Jezusa, to je za Zveličara ga bo imenüvao. — Ljübezen do bližnjega, junaška ljübezen do bližnjega z poniznostjov njemi je spravila to čast; ljübezen, šteta ne nesla vö med svet tisto, ka se njemi na bližnjem ne vidlo, ljübezen, šteta je čuvala dobro ime bližnjega. Ta ljübezen naj tūdi nas vči i vodi, ar je tak velike važnosti i cene pred Bogom. Čuvajmo čast svojega bližnjega kak svojo, to nam je sveta dužnost. Zato pazimo, da falinge naših bližnjih ne raznesemo, nego da je zagovarjamo, če so že raznešene. To se tak razmi, ka neznane falinge našega bližnjega brez potrebe nikdar naprej ne prinesemo, če je pa moremo, (kak či dečinske falinge starišam ovadim, kak je to dužnost itd) te krivca namen zagorjajmo, kak nam to tanačiva sv. Augustin i kak nas nato vči iz križa sam boži Zveličar, kda zagovarja ešče svoje morilce: „Oča odpüsti njim, ar nevejo, ka delajo.“ Ne greh, nego grešnika namen moramo zagovoriti.

Drügi beg sv. Jožefa je bio ešče žalostnejši. Herod se je odločo, da vmori Jezusa. Jezusa mora sv. Jožef rešiti. Angel njemi to nazvesti. I on taki boga. Ne pita, zakaj mora bežati v Egipt, kde nikoga ne pozna i ne k Trem kraljom, ki bi ga drage volje sprejeli. Ne pita, zakaj mora v noči bežati; se ne obotavlja ve je pa Jezusek vsegamogoči, se lahko brez bega reši; — ne pita za hrano, obleko; ne toži se, ka poti ne ve. On ne pozna izgovaranja, on ide. Oh kak mučno je bilo to potüvanje! Kelko

straha, glada, mraža je pretrpo! Kak hladno so ga sprejeli tujca Egipčani. Kak teško je prišo v tujini do dela i kak trdo je bilo to delo, da je mogo sv. Družino prehraniti. Pa vse te teškoče je preneso, ar je ljübo Jezusa i Marijo, Boga i mater božo. Ta dvojna ljübezen oslajša vsako britkost i olejša vsako težavo. To ljübezen je pa dober Bog tak poplašao, da je skopao fundament tistoj velikoj svelosti, štere nema drügi svetnik za Marijov, kak ravno on i tüdi tistoj, štera se je prikazala v Egipti, po Jezušovom odhodi v nebo pri nešteti velikih svetnikaj v prvoj dobi krščanstva. Bog ljübezen do Jezusa i Marije posebno blagoslovi i te blagoslov je svetost v našoj i našega bližnjega düši.

Na god sv. Jožefa ga prosimo to trojno ljübezen, od štere smo premišljavali ljübezen do Jezusa, ljübezen do Marije i ljübezen do bližnjega. S tov prošnjov ga posebno počastimo i razveselimo.

Što bi to mislo?

„Kalist, Kalista! pri efeških dveraj, na poti, štera pela v Smirno, te čaka eden deček.“

Što je bila ta Kalista? Što je bio tisti deček?

Kalista je bila bogata gospa na Jutrovom. Čüla je ednok reči sv. evangelija i postala goreča katoličanka. Svoje velka bogatstvo je obračala za sirmake i potrebne. S tem si je zaslüžila venec velke slave.

Ednok se njoj je v senjaj vidilo, kak da čüje glas: „Kalist, Kalista! pri efeških dveraj, na poti, štera pela v Smirno, te čaka eden deček.“

Misleč, da je te glas od Boga, stane i včasi ide z deklov v Efez. V tom varaši so v tistom časi tržili robe kak nemo živino. Vsaki den so jih pune ladje odpelali na vse kraje sveta. Doma so ž njimi delali kak so šteli. Lejko so je naprej odali.

Kalista pride pred efeške dveri i tam najde maloga dečkeca, roba. Nesmileni lüdje so ga prignali na senje, da bi ga odali bogatim Rimlanom. Neizmerno dosta je že pretrpo. Bili so ga, trapili, gonili cele dneve deleč. To trpljenje se njemi je vidilo na obrazi, na šterom sta se iskrili dve lübeznivi okici i gledali okoli, kak či bi iskali rešitela.

Kalista ga zagleđa i se njoj tak vidi, ka je to ravno tisti deček, šteroga njoj Bog kaže. Včasi ga je kúpila, na svojem domi lübeznivo vzgajala i njemi na zadnje dala prek svoje imetje.

Ednok je krivoverec i velki sovražnik sv. Cerkvi Marcijoni srečao škofa iz Smirne pa ga gizdavo pitao: „Jeli me poznaš?“

„Ja“ odgovori škof, „v tebi poznam prvorojenca hūdoga dūha.“

Pobožen, goreči i delaven je bio te škof. Ime njemi je bilo Polikarp. Gda so stari škof mrlji, so se krščeniki zbrali, kak je te bila navada, ka bi si novoga škofa zvolili. Na čeli mladoga Polikarpa so vidili nebeski plamen. Vsi so v tom spoznali, ka ga je Bog odločo za nadpastera, za škofa i to je tūdi postao. Sv. Janoš, apoštnl, ga je posveto.

Ščete znati kaj več od njega? On je bio tisti rob, tisti deček pri efeških dveraj, šteroga je Kalista odkūpila.

Što bi to mislo? Ja, što bi mislo, ka tisti zapūščeni rob postane škof? Pa je vendar tak bilo, ar je Bog skrben vrtnar i si išče priposte, ponizne vijolice, da napuni ž njihovov dišavov celi szet, celo krajino, celo pūšpekijo, celo faro, celi samostan. Poglejmo.

Sveti oča papa Pij X. so bili iz čisto sirmaške hiže, kak tūdi dosta drūgih papov. Naš slavni i sveti škof Anton Martin Slomšek, prvi škof naše mariborske škofije, so tūdi iz priproste kmečke hižice. Don Bosko je bio tak sirmaški, ka je mogeo iti prle slūžit kak je začno škole. Či njemi drūgi dobri lūdje nebi pomagali, nebi postao dūhovnik i tak nebi bilo več jezer njegovih salezijanskih dūhovnikov, misijonarov, sester.

Velki tjeden med krščeniki v Indiji.

Salezijanski misijonar Tomatis je iz Tanjora pisao: Hvala Bogi, čeravno je velka vročina, šteroj smo mi Evropejci ne navajeni, se vsi dobro počūtimo. Vūzemski svetki so minoli. Nakratci vam povem, kak tū krščeniki obslūžavlejo velki tjeden.

Cvetna nedela. Že na čarno soboto okoli tretje je prišlo dosta lūdi k sv. spovedi, da bi drūgi den šli k sv. obhajili. Spovednika farne cerkvi sta včasi začnola. Več kak 200 lūdi je čakalo okoli cerkvi. Spovednice so prinesli vō. Tū se je spovedavalo do polnoči. Ki so opravili spoved so ne šli domo nego pod milov nebov spali. Tak se je vidilo, kak na bojišči po bitki. Gda je zarana ob petoj zazvonilo, so se vsi prebūdili, poklekneli na zemlo pa obrnjeni proti cerkvi, pobožno molili. Tū se je vidila lepota naše sv. vere!

Ob šestih se je začnola sv. meša, štero sam jaz opravo. Tū se ibovina ali palme blagoslovijo vkūp, potem se razdelijo verni-

kom. Pri delitvi so klečali, vteguvali roke za palmov i gda so jo dobili, jo je vsaki kũšno pa na prsi stisno.

Pri delitvi svetoga obhajila so me skuze polejale. Več kak 400 jih je pristopilo. Gda sam vido te čarne, močne i na pol nage može — žene, pokrite s pisanimi gvantom, okoli šinjeka, v vuhaj pa v nosnicaj vsefele bisere, zvekšega brezi vsakšega včenja nego puni žive vere, sam si mislo na božo dobroto i vsemogočnost, štera gene i privabi k sebi nevučena pa napol divje srca i vsem odpira zaklade svoje milosti.

Po sv. meši sam dao blagoslov z Najsvetejšim. Cerkev je bila puna i več kak 500 dũš je ne moglo notri. Vsi tej so vœni mirno čakali dve vœri čeravno je sunce grozno pripekalo. Takša znamenja žive vere se med velikim tjednom večkrat vidijo. Na velki četrtak je bilo celo noč vœdjano Olt. Svestvo i celo noč je prihajalo vnogo lœdi v cerkev.

V petek odvečara so predstavljali Kristušovo trpljenje na placi pri cerkvi. Med vnogimi krščeniki je je prišlo gledat tœdi dosta poganov. Ta predstava je trpela od devete večer pa do štrte zajtra. Ves čas so lœdje stali i gda je minolo, so si vlegnoli ravno tam i sladko zaspali.

Pri tej pa drœgih predstavaj se je že dosta poganov spreobrnolo. Oh, kelko je ešče tej nesrečnikov v tom kraji! Samo v tom mesti je više 30 pagod, to je, poganskih cerkev za malike (bolvane). Pogani radi hodijo v te pagode, molijo mrtve svoje boge, jim prižigajo sveče i darœujejo vsefele. Oh, gda mo mogli vužgati svetlost naše vere v tej siromakaj?

Odgovori na pitanja.

P. Zakaj se peta nedela v posti zove tiha ali čarna nedela?

Od. Zato ar se te den v cerkvi s sivim platnom pokrijejo križi pa svete podobe. Pokrijejo se pa zato križi, ar se je Jezus par tjednov pred smrtjov skrio pred židovi, šteri so ga šteli zgrabiti. Njegova vœra za trpljenje je ešče ne prišla. Tœdi podobe se pokrijejo, rože i venci odnesejo doli, naj bi se verniki bole spomenoli, ka se bliža velki tjedon.

P. Zakaj se šesta nedela zove cvetna?

Od. Zato ar lœdje nesejo palme ali olke ali ibovino k blagoslovi i na to privežejo cvetje.

P. Ka pomenijo palme, ali olke ali ibovina?

Od. Spominajo nas na tisto slovesno prošecijo, gda je Jezuš šo po Jeruzalemi i so njemi lüdje v znamenje spoštüvanja ž njimi pokrivali vulice. Palmove vejke so tüdi znamenje veselja i zmage. Či je kakši krao ali vojskovodja premagao sovražnika, so njemi domači šli proti z velkov paradov, držeč v roki palme. Pri nas to ne raste, zato lüdje nesejo kakše drügo zeleno veje v cerkev.

P. Zakaj se to blagoslavlala?

Od. Prvič zato, naj bi tisti, ki je pobožno nosijo, bili nesreč obvarvani na düši i teli. Drügič zato, naj bi prebivalci tistoga kraja, gde je to veje, dobili boži blagoslov. Tretjič zato, naj bi vsi, ki smo po svetoj veri kotrige Jezušovoga tela, ednok od smrti stanol i bili vredni, ka nas Jezuš v nebesa zeme. To je pravi namen. Nesmi se s temi vejami delati kakša šatringa, kak na pr. djati za sleme, ka prej te gvišno ne pride ogenj itd. Svete, blagoslovlene reči nas toti čuvajo pred nesrečami nego ne tak kak mi ščemo.

P. Zakaj na cvetno nedelo dühovniki i drügi idéjo s palmami v prošeciji?

Od. Zato da pokažejo, ka ščejo ostati verni svojemi nebeskomi Krali.

P. Zakaj so pred dühovnikom zaprte dveri na cerkvi i zakaj se odprejo gda drügi po njih vdari?

Od. To pomeni, ka so po Adamovom grehi nebeska vrata bila zaprta za človeka i samo angelje so Boga častili pa gledali. Po Jezušovoj smrti na križi pa so se ta vrata odprla, da so vsi pravični šli v nebesa, gde so se združili z angeli pa slavo Bogi spevali.

P. Zakaj se zadnji tjedon zove „velki tjedon“?

Od. Čiravno ves postni čas premišlavamo Jezušovo trpljenje, zadnji tjedon se spominamo največših skrivnosti našega odrešenja.

P. Ka je Jezuš včino na „Velki četrtak“?

Od. S svojimi apoštoli je opravo zadnjo večerjo, ar je On kakti Bog naprej znao, ka se je ešče tiste dni melo ž njim zgoditi; pri toj večerji je postavo sveto Oltarsko Svestvo i sveto mešo. Apoštolom je dao oblast tak delati kak On.

P. Ka se v cerkvi te den vidi posebnoga?

Od. Križ na glavnom oltari je oblečeni v belo platno ne v sivo, v spomin, ka je Jezuš postavo sv. Oltarsko Svestvo. Mešnik pri sv. meši ma beli obleč se glasno spevle „Gloria“, zvonovi zvonijo, zvonci cinkajo, orgole veselo brnijo. Vse to v znamenje velke radosti, ka je Jezuš postavo sv. Olt. Svestvo. Nato

pa včasihenja vse do sobote, da bi se verniki spomenoli, ka je blüzi den Jezušove smrti. V vsakoj cerkvi je samo edna sv. meša pri šteroj mešnik posvetijo tri hoštije, edno kak pri vsakoj sv. meši, drugo za tisto kratko mešo na velki petek, tretjo pa za boži grob. Sv. obhajilo, štero mešnik delijo drugim dühovnikom nas spomina na zadnjo večerjo, gda je Jezuš delio sv. obhajilo apoštolom. Po sv. meši se dve posvečenivi hoštiji odnesta v kakši drugi oltar ali kraj. Ta prošecija pomeni Jezušovo pot na Olsko goro po zadnjoj večerji. Na zadnje se vsi oltarje odkrijejo, v znamenje, ka so krvniki Jezüša slekli, za njegov obleč vadlali i si ga med sebov razdelili. Tüdi nam svedoči globoko cerkveno žalost pa Jezušovo zapuščenje gda so apoštoli odbežali zavolo straha pred židovi.

Luteranski pisateo Lohman piše: „Je ne mogoče, ka nebi bio pun občüdüvanja i spoštüvanja, gda vidim velke dobrote, štere deli o krščanski misijonarje nesrečnim zemlanom. Krščanska vera ma v sebi moč, štera naskori zmaga nad luteranstvom. Jaz znam, ka mi te reči nakopajo sovraštvo mojih rojakov, nego nemrem si kaj, ka nebi ponavlaol istine, ka so protestanstvo (luteranstvo) razkadi. Tak v Indiji kak po Evrópi sam meo dösta prileke opažati lepo življenje redovnikov i misijonarov pa velko lübezen smilenih sester. Vncgi moji rojaki luterani so zametavali katoličansko vero. Gda so pa vidili delövanje misijonarov med gobavimi i divjaki, so mögli hvaliti krščansko lübezen pa junaštvo, štera vse premaga i je edina na sveti pa v zgodovini.“

Sestra pape Pija X. Pred zdajšnjim papom Pijom XI. sö bili Benedikt XV. pred tem pa Pij X. Sestra toga svetoga pokojnoga pape ešče žive. Ves čas je bila ž njimi kak so bili kaplan, plivanoš potem püšpek i nazadnje papa. Njena glavna skrb sö sirmaki i zapüščena mladina.

Znamenita družina. To je na Angleškem i se zove Vaughan. Sin Herbert je bio püšpek i kardinal v Westminsteri, eden njegov brat püšpek v Sydneyji v Avstraliji, drugi brat püšpek v Salfordi. Te je mrò lani. Dva drugiva brata sta bila dühovnika jezuita eden pa oratorijanec. Pet sester so meli i vse so bile nüne.

Spreobrnjenje. Na Francoskom žive deleč po sveti znani vučenjak Avgust Comte (Komt). Duga leta je bio protivnik krščanstva i proti njemi delao. Nedavno pa je v Florenci prišeo vküp zednim Francižkanom. Pri tom je ópravo sv. spoved. Nató je sam etak pisao: „Ešče nikdar sam ne čüto v svojoj düši takši mer, takši pokoj, kak tam v maloj cerkvisi patra Bernarda. Od njega sam tüdi dobo znamenje tretjega reda, na štero več dam, kak na najdragšo obleko. Bog naj mí odpüsti vse grehe i naj mí da milost, ka ta znamenja tretjega reda odnesem v grob.“

Naraščanje dühovnikov v Združeni državi Sev. Amerike. Zadnjivi dve leti se je numera dühovnikov povekšala za 1549. Semenišč (škol za dühovnike) je tam 170. Od teh 79 takših, v šterih so že pravi kleriki (mladi popi) 91 pa tak zvanih „mala semenišča“ to se pravi, škole, v šterih so dijaki, ne ešče preoblečeni i zvršavlejo gimnazijó. Pripravnikov obojih semenišč je 13984. Profesorov, ki je včijo, je 1724. Takših „malih semenišč“ je dosta v vsakóji državi. Skoro vsaka püšpekija ma pó edno. Naša mariborska püšpekija tüdi ma v Maribori. Dijakov majo okoli 80. V Ljubljani majo jako lepo malo semenišče. Ne je ravno v varaši nego odzvüna v kraji Št. Vid. V Zagrebi je v malom semenišči do 120 dijakov. To semenišče vodijó gospodje Salezijanci. Takše malo semenišče lejko zóvemo tüdi naše Martinišče v M. Soboti. Dijaki v Martinišči si lejko zberejo kakšište stan, liki predstojniki skrbno delajo na to, da kak največ mladencov pripravijo za dühovski stan spoj, posebno pa za mariborsko semenišče. Zato móremo Martinišči pomagati.

Človek obrača, Bog obrne. Nedavno smo čteli po novinaj, ka belgijski krao nakani oženiti svojo hčer M. Jožefo s taljanskim prestolónaslednikom. Zdaj pa čtemo, ka je ona odlišla v samostan za nünü.

Moč lübezni do bližnjega. V vodo Hudson v Ameriki so spadnole tri dekllice. Práv gotovo bi se zalezale či jim nebi prišli na pomoč dve sestri (nünü) iz samostana „Madona“. Svoje življenje sta postavili v nevarnost za rešitev drugóga. Za to junaško delo sta dobili vsakša jezero dolarov pa odlikovanje hrabrósti.

Misijon v Afriki. V katoličanskih misijonaj v Afriki dela 2867 dühovnikov, 1690 bratov lajikov i 7011 redovnic (sester, nün). Pred 100 leti je v Afriki bilo komaj 400.000 katoličancov, zdaj pa je že 6.719.481 pa 2.701.123 katehumenóv (ečče ne krščeni liki se pripravljajo). Lepo je to, nego vnógo milijónóv poganov ešče čaka. Pomagajmo jim!

Ci Bog zove, trbe iti. Duhovski stan je najlepši, najsvetejši pa najvzvišenejši. Do toga spoznanja so prišli ništerni vučeni pa že odraščeni moške na Taljanskóm. Zapustili so svoj prejšnji stan i stopili v duhovniškoga. Tak je v Uboldi stopo v semenišče zdravnik Giudici E., star 35 let. Ravno v tom semenišči so ešče trije drugi takši. Prvi je bivši inženjer Della Valle, drugi je visokošolec Alojz Ferrari, tretji pa dovršeni tehnik N. Mariotti.

Mro je na predganci. V ednom mesti v Avstriji so g. plebanoš meli predgo. Cerkev je bila puna. Predgali so že skorò pol vøre gda jim samo ednok pride slabo i vkup spadnejo. Stari so bili 70 let.

Dari.

Na tretji red sv. Ferenca v skùpščini Črensovci. Darivali v Din : Ros Marija, Chicago, 60 50, tretjeredniki : D. Lendava 22, Gomilica 20 (moški), D. Bistrica, 105 25, G. Bistrica 7 50 (moški), 118 75 (ženske), Sr. Bistrica 56 25, Črensovci 110, Žižki 221 50 (ženske), Renkovci 32 50, Turnišče 60, Trnje 85 50 (ženske), Žižki 54 (moški), Gomilica 80 (ženske), Hotiza 47 50, Dolnja Bistrica 13 25 (drùgikrat), N. Odranci, na kiuh sv. Antona 10, Horvat Marija, G. Bistrica 2 50 Din. **Skùpno je dano darov lani : 1113 Din. 25 p.** — *Potroši so bili sledeči v Din :* Leta 1924. več izdano kak dobljeno 562 35, Mohorske knjige 20, „Glasniki“ stirje 48 80, dva „Bogoljuba“ 36, dva „Odmeva“ i „Zamorčka“ z kalendari 39, devet „Kat. Misijonov“ 90, Sirotišnici v Št. Vid 10, knjižice „nova vera“ 22, deset „Mladih junakov“ 90, Cvetje 440 Din. **Skùpno izdano 1368 15 Din.** — **Več potrošeno kak dobljeno 254 Din. 90 par.** — Knjižnica tretjeredniška je v Črensovcih pri Žižek Veroniki (Škafarva) tretjerednici. Oskrbava jo poleg nje i Cigan Matjaš tretjerednik iz Žižkov. Pri tema se mora „Cvetje“ iz vsake vesi v knjižnico spraviti, da se zveže i čuva v njej. — Cvetja 68 falatov hodi v Črensovce za domačo i tórjansko faro, dvoje hodi v Čentibo Levašič Veroni za Lendavske tretjerednike dvoje pa g. Tivadar Jožef kaplani na Hotizo za hotiške i kapčanske tretjerednike. To naznanja

VODSTVO

3. reda v Črensovcih.

VSEBINA :

	Stran
Sv. Jožef vzgojiteo	1
Sad častenje radosti Dev. Marije i sv. Jožefa	4
Za postni čas	6
Raj naj merje	9
Trije dragi kamli	10
Svetoga Jožefa beg	11
Sto bi to mislo	12
Velki tjedon med krščeniki v Indiji	13
Odgovori na pitanje	14
Glasi iz doma i sveta	16